NADZIEJA

Bardzo stare słowo, notowane już od XIV w. i używane niezmiennie w tym samym znaczeniu ‘oczekiwanie spełnienia czegoś pożądanego’. Pamiętajmy, że takie rzeczowniki jak NADZIEJA, a więc zakończone w mianowniku na –ja po samogłosce tracą jotę w dopełniaczu, celowniku i miejscowniku: NADZIEJA – NADZIEI (a nie: *nadzieji, ani też: *nadzieii). Stosunkowo rzadko spotykane w Polsce imię NADZIEJA jest dość popularne w prawosławiu, podobnie jak dwa inne imiona żeńskie nawiązujące do cnót teologalnych (oraz imion męczennic chrześcijańskich, uznanych za święte w katolicyzmie i prawosławiu): wiary, nadziei i miłości. „Wznoszę toast za język rosyjski, za ten piękny język, w którym wiara, nadzieja i miłość – to równocześnie imiona kobiece” – pisał Jan Brzechwa. Po rosyjsku bowiem wiara, nadzieja, miłość to вера, надежда, любовь, a więc: Wiera (występujące także w wersji Wera), Nadieżda (zdrobniale Nadia) i Lubow (czasem zapisywane jako Liubow, częściej występujące w skróconej postaci Luba).